Shejh Enwer el-Awlaki

Sulmet kundër popullatës në Dar ul Harb

Fondacioni Mediatik **INFORM**

Maj 2012

Revista "Inspire" ka lajmëruar se do të mbahet një video intervistë me mua ku do t'i përgjigjem pyetjeve të lexuesve. Pyetja më e shpeshtë që është bërë ka të bëjë me shënjestrimin e popullatës civile në Darul Harb (vendet që janë në luftë me muslimanët). Kjo çështje është e rrethuar me konfuzion dhe duke parë rëndësinë e saj në xhihadin e sotëm, vendosa t'ia dedikoj një artikull dhe të përgjigjem në bazë të dëshmive nga Kur'ani dhe Hadithi si dhe nga sunneti i Profetit salAllahu alejhi ue selem, shokët e tij dhe gjeneratat e para të muxhahidëve. Po ashtu do të hedhim një vështrim mbi realitetin e xhihadit të sotëm dhe metodat e luftës që nevojiten për sukses (fikh el waki'). Kjo është një përmbledhje e fikhut të çështjes në fjalë:

- Dijetarët i kanë ndarë popullatën e Dar ul Harb në dy kategori: luftues dhe joluftues.
- Dijetarët pajtohen se të gjithë ata që marrin pjesë në luftë lejohet të sulmohen. Çështja e joluftuesve është më e ndërlikuar.
- Dijetarët pajtohen se gratë dhe fëmijët nuk duhet të sulmohen qëllimisht.
- Dijetarët dallojnë rreth çështjes së të moshuarve, tregtarëve dhe robërve.

Por të gjithë ata pajtohen se nëse gratë, të moshuarit, fermerët, tregtarët ose robërit marrin pjesë në luftë kundër muslimanëve duke luftuar drejtpërdrejt ose me kontribute financiare ose me opinion, atëherë ata janë caqe legjitime.

Nëse luftuesit dhe joluftuesit janë të përzier bashkë, është e lejuar për muslimanët t'i sulmojnë ata edhe nëse vriten gra, fëmijë, pleqë, fermerë, tregtarë dhe robër, por kjo duhet të bëhet me qëllimin e vrasjes së luftuesve.

Nëse muslimanët vrasin joluftues gjatë luftimeve nuk ka shpagim për ta. Nuk ka shpagim, larje gjaku e as mëkat për muslimanin tek Allahu.

Nëse muslimanët vriten pa qëllim apo gabimisht gjatë luftimeve me jobesimtarët, nuk ka gjynah për muslimanin i cili ka kryer vrasjen por ai duhet të bëjë kaffarah që do të thotë të agjërojë dy muaj ose të ushqejë 60 persona të varfër. Ka mendime të ndryshme nëse duhet të shpaguhet gjaku.

Joluftuesit nuk duhet të ekzekutohen nëse zihen robër.

Islami nuk e lejon armikun të përdorë rregullat tona kundër nesh dhe në dëmin tonë. Vazhdimi i xhihadit dhe fitorja e muslimanëve gjithmonë vjen në rend të parë kur një dijetar jep fetva për një çështje që ka të bëjë me xhihadin.

Në vijim janë hadithet që ndalojnë vrasjen e joluftuesve:

Ibn Umer transmeton se Profeti i Allahut salAllahu alejhi ue selem ka ndaluar të vriten gratë dhe fëmijët.[1]

1 Buhari dhe Muslim.

Profeti i Allahut salAllahu alejhi ue selem ka thënë: "Mos vritni të moshuar, fëmijë apo gra."[2]

Profeti i Allahut salAllahu alejhi ue selem pa një grua të vrarë në njërën nga betejat e tij dhe tha: "Ajo nuk është luftëtare".[3]

Dijetarët tanë kanë përdorur termet 'mukatile' dhe 'gajr mukatile' që kanë kuptimin pjesëmarrës në luftë (luftues) dhe mospjesëmarrës në luftë (joluftues) respektivisht për të klasifikuar jobesimtarët që janë në luftë me muslimanët.

Sipas ixhmasë (konsensusit) të dijetarëve, gratë dhe fëmijët e kafirave nuk duhet të sulmohen qëllimisht. Fjala "qëllimisht" duhet të shpjegohet më gjerë pasi keqkuptimi i kësaj rregulle ka çuar në konfuzion dhe dyshime që e rrethojnë këtë çështje sot. Çka nënkuptohet me këtë rregull është se gratë dhe fëmijët nuk duhet të vriten kur janë të veçuar; gratë dhe fëmijët nuk vriten nëse kapen robër, dhe duhet të ndahen nga luftëtarët nëse është e mundur. Por në asnjë mënyrë nuk domethënë se Islami e ndalon luftimin e kafirave nëse burrat, gratë dhe fëmijët e tyre janë të përzier. Ky kuptim është shumë i rrezikshëm dhe i dëmshëm për xhihadin dhe informimi rreth kësaj është shumë i rëndësishëm. Të ndalohen sulmet ndaj kafirave që luftojnë muslimanët vetëm se në mesin e tyre ka gra dhe fëmijë krijon pengesa për xhihad që e bëjnë atë shumë të vështirë, dhe nganjëherë të pamundur për të luftuar dhe i vendos muslimanët në një disavantazh të madh kundrejt armikut të tyre. Për ta kuptuar sa më mirë këtë problem le të shohim deklaratat e dijetarëve lidhur me sulmet ndaj vendbanimeve të armikut dhe rrethimit të tyre.

Në kohën e Profetit salAllahu alejhi ue selem ka qenë një formë e luftimit e quajtur "bejat". Bëhet fjalë për sulmet që kryheshin gjatë natës, pra në errësirë. Sulmuesit i zinin befas armikun në tendat dhe shtëpitë e tyre dhe i vritnin. Kjo çonte në vrasjen e burrave, grave dhe fëmijëve që gjendeshin në ato tenda dhe shtëpi për shkak se e kishin të vështirë të dallonin mes burrave, grave dhe fëmijëve. Pra, a është kjo formë luftimi e lejuar në Islam? Përgjigja është po. Profeti i Allahut salAllahu alejhi ue selem në një hadith të saktë ka thënë: "Ata i përkasin atyre". Domethënë se vendimi për gratë dhe fëmijët është i njëjtë sikurse për luftuesit të cilët është e lejuar të vriten. Profeti i Allahut i ka lejuar shokët e tij të përdorin këtë formë luftimi edhepse në disa raste vriteshin familje të tëra. Seleme tha: "Unë vetë i kam vrarë banorët e nëntë shtëpive."[4]

Imam Ahmedi u pyet për çështjen e bejatit. Ai tha: "A nuk është lufta ndaj romakëve pos bejat?"[5] Me fjalë të tjera, Imam Ahmedi jo vetëm që e aprovon bejatin por gjithashtu thekson se është metoda më e përdorur nga muslimanët kundër romakëve.

Nuk ka dallim në mes të bejatit dhe detonimit të bombës në një qendër të populluar në një shtet që është në luftë me muslimanët. Ashtu sikurse shpatat e sahabëve dhe atyre që i pasuan nuk dallonin mes burrave, grave dhe fëmijëve dhe prapë u lejuan të angazhoheshin në bejat, pse duhet t'i ndalojmë shpërthimet në qendrat e populluara në vendet kafire? Metoda e bejatit është e lejuar deri në atë masë saqë Imam Ahmedi tha: "Ne nuk dimë se dikush ka folur kundër metodës së bejatit."[6]

2 Transmeton Ebu Davudi me zinxhir të saktë.
3 Sahih, Transmeton Ebu Davudi dhe el-Hakim.
4 Mu'xhim et-Taberani.
5 El-Mugni, Ibn el-Kudame.
6 Ibid.

Metoda tjetër e luftimit që ka të bëjë me diskutimin tonë është hedhja e gjyleve kundër qyteteve të kafirave. Dijetarët e siras kanë përmendur se Profeti i Allahut salAllahu alejhi ue selem përdori katapultën kundër Taifit dhe se Amr bin el As e përdori atë kundër Aleksandrisë në Egjipt. Katapulta hidhte gjyle drejt qytetit dhe nuk bënte dallim mes burrave, grave dhe fëmijëve. Vendimi mbi përdorimin e katapultës kundër armikut përmblidhet nga Ibn Rushdi i cili thotë: "Sipas konsensusit të juristëve lejohet përdorimi i katapultëve kundër kalave të kafirave pa marrë parasysh a ka apo jo gra dhe fëmijë, sepse është transmetuar te ne se Profeti i Allahut salAllahu alejhi ue selem përdori katapultën kundër popullit të Taifit."[7]

Imam esh-Shafi'i thotë: "Na është transmetuar se Profeti i Allahut salAllahu alejhi ue selem përdori katapultën kundër popullit të et-Taif. Pra sikur të ishte e domosdoshme që mos të sulmoheshin kafirat për shkak se në mesin e tyre gjenden fëmijë atëherë Pejgamberi do ta ndalonte një gjë të tillë sepse qytetet dhe kalatë nuk janë pa gra, fëmijë, pleqë, të burgosur (muslimanë) dhe tregtarë. Ky transmetim nga et-Taif (ku u përdor katapulta) dhe të tjera janë të ruajtura mirë dhe të mirënjohura nga sunneti i Profetit salAllahu alejhi ue selem dhe biografia e tij. Kjo gjithashtu ka qenë praktikë e muslimanëve dhe të parëve tanë të mirë nga shokët e Profetit salAllahu alejhi ue selem dhe nuk është raportuar se ndonjëri prej tyre i ka ndaluar sulmet ndaj kalave të kafirave vetëm për shkak të ekzistencës së grave, fëmijëve dhe të tjerëve që nuk duhet të vriten."

Pasi përmend se lejohet të përdoret katapulta, Imam el-Mauardi thotë: "Ndalesa e Profetit salAllahu alejhi ue selem për vrasjen e grave dhe fëmijëve vlen kur ata kapen robër pasi ata janë plaçkë lufte për muslimanët. Por kur gratë dhe fëmijët janë në tokën e luftës (Dar ul Harb) ata mund të shënjestrohen ashtu sikurse burrat e tyre pasi vendi i luftës lejohet të sulmohet (popullata e tij).[8]

Por edhe me katapultë, dijetarët e kanë lejuar përdorimin e tij ndaj caqeve civile vetëm sipas nevojës. Imam esh-Shafi'i thotë se nëse muslimanët janë në një distancë prej kalasë atëherë ata duhet të qëllojnë vetëm muret dhe jo shtëpitë e kafirave.[9] Megjithatë, nëse janë afër mureve lejohet të qëllojnë mbi shtëpi.

Prapë, katapultat ashtu sikurse bejati, çojnë në humbje të jetës në mesin e joluftuesve. Një gjyle katapulte që qëllon një qytet nuk ndryshon nga një shpërthim bombe në një qytet të një shteti që është në luftë me muslimanët.

Prandaj nga dy dëshmitë e lartëpërmendura bëhet e qartë se muslimanëve i lejohet të sulmojnë popujt e vendeve që janë në luftë me muslimanët me shpërthime bombash ose me armë zjarri apo forma tjera që padyshim vrasin edhe mospjesëmarrës direktë në luftë. Vë re se as nuk e kam përmendur dëshminë mbi trajtimin e armikut siç na trajton ai ne. Me gjithë agresionin që po kryen perëndimi ndaj muslimanëve edhe kjo dëshmi shtesë nuk lë hapësirë për ata që argumentojnë në anën e popullatës së gjerë të perëndimit.

Është e rëndësishme të shikojmë bazat në të cilat dijetarët tanë klasikë janë bazuar për të dhënë fetvatë e tyre rreth xhihadit dhe pse ata erdhën në të tjera përfundime krahasuar me dijetarët modern.

7 Bidajet el-Muxhtehid.
8 El-Umm.
9 Ibid.

Imam Ebu Zekerija el-Ensari: "Lejohet të përdoret katapulta kundër një kështjelle edhe nëse qëllon joluftuesit, që armiku mos ta shfrytëzojë këtë si shkas për ngecjen e xhihadit dhe të mbajnë kështjellat e tyre dhe në këtë është e keqja më e madhe."[10]

Imam En-Nevevi: "Nëse në qytet apo kështjellë gjendet një musliman, i burgosur (musliman), kafir me kontratë paqeje, ose një grup i të lartpërmendurve, a është e lejuar të sulmohet popullata me zjarr apo katapultë dhe në mënyra të ngjashme? Ka disa mendime në medhheb. Së pari, nëse nuk është e domosdoshme të sulmohen në atë mënyrë atëherë mendimi më i sigurtë është që të mos bëhet një gjë e tillë por edhe nëse sulmohen, nuk është e ndaluar. Kjo me qëllim që mos të stagnojë xhihadi për shkak se një musliman gjendet në mesin e kafirave. Nëse është e domosdoshme të sulmohen nga frika për rrezikun që i kanoset muslimanëve nga ta ose sepse nuk mund të thyhet kështjella në mënyra tjera, atëherë nuk ka dyshim që lejohet. Sipas mendimit të dytë nuk merret parasysh fare domosdoshmëria. Nëse sulmi çon në vdekjen e një muslimani nuk duhet të kryhet ai sulm, përndryshe ka dy opinione. Mënyra e tretë, siç përmendet nga autori i esh-Shamil, thotë se nëse numri i muslimanëve është i barabartë me atë kafirave, nuk duhet t'i sulmojmë, por nëse janë më pak, atëherë mund t'i sulmojmë pasi dëmi më i madh nuk bie mbi muslimanët. Qëndrimi zyrtar i medhhebit, dhe kështu është konstatuar në el-Muhtesar, se është e lejuar të sulmohen kafirat edhe nëse dihet se muslimanëve mund t'u shkaktohet dëm (muslimanëve që janë të përzier me kafirat) pasi paprekshmëria e muslimanëve në anën tonë vlen më shumë se ajo e muslimanëve në anën e kafirave. Nëse disa muslimanë vriten ata janë martirë."[11]

Imam Ibn Kudame el-Makdisi: "Nëse ata(armiku) përdorin gratë dhe fëmijët dhe të tjerët (që nuk duhet të vriten) si mburoja, lejohet të sulmohen me qëllim vrasjen e armiqve luftues, sepse Profeti i Allahut salAllahu alejhi ue selem përdori katapultën edhepse kishte gra dhe fëmijë në mesin e armiqve. Gjithashtu sepse nëse muslimanët ndalojnë së luftuari armikun atëherë xhihadi do të stagnonte dhe armiku mund ta përdorë këtë si mburojë për t'u mbrojtur sa herë që ndihen të kërcënuar nga muslimanët. Lejohet të sulmohen qoftë nëse beteja ka filluar apo jo sepse Pejgamberi salAllahu aljehi ue selem nuk priti që beteja të fillonte për të sulmuar."[12]

Imam Ibn Kudame el-Makdisi thotë gjithashtu: "Është transmetuar nga Ali bin Ebi Talib se Profeti salAllahu alejhi ue selem përdori katapultën kundër popullit të et-Taif; dhe përmbytja e armikut me ujë është e ngjashme me këtë. Nëse në mesin e tyre gjenden muslimanë dhe kemi mundësi ta mposhtim armikun pa përdorur metoda të tilla, atëherë nuk duhet t'i sulmojmë në atë mënyrë dhe të derdhim gjak pa nevojë por nëse nuk mund t'i mposhtim në tjetër mënyrë atëherë lejohet sepse me ndalimin e saj dobësohet xhihadi."[13]

Ky është vetëm një shembull me citate nga dijetarët klasikë për të treguar se vazhdimësia e xhihadit vjen në rend të parë dhe çkado që ndalon apo dobëson xhihadin duhet të abrogohet. Shumë prej dijetarëve bashkëkohorë kanë vendosur rregulla të ashpra të cilat nëse ndiqen, xhihadi do të bëhej i pamundur dhe muslimanët do të ishin në një pozicion disavantazhi krahasuar me armikun që nuk ka moral në luftën kundër islamit.

10 Esna el-Metalib.
11 Raudat et-Talibin.
12 Esh-Sherh el-Kebir.
13 El-Kafi.

Disa nga kufizimet në xhihad të vendosura nga dijetarët bashkëkohorë janë:

- Nuk bëhet xhihad vetëm se me lejen e mbretit ose presidentit
- Operacionet martire janë të ndaluara
- Çdo operacion që shkakton vdekjen e grave dhe fëmijëve të kafirave është i ndaluar

Kufizimi i parë në vetvete do të shkaktonte ndalimin total të xhihadit pasi asnjë nga mbretërit ose presidentët (të cilët janë murtedë) nuk do ta lejonte xhihadin për hir të Allahut. Të vetmin lloj të luftës që e lejojnë është ajo e cila u shërben interesave të tyre personale dhe i mban në pushtet. Atyre fare nuk u intereson për luftë në rrugën e Allahut, përhapjen e Islamit apo mbrojtjen e muslimanëve. Dy kufizimet tjera i ndalojnë dy metodat operacionale më të përdorshme për muxhahidat sot.

Imam Ibn Rushd thotë se sipas ixhmasë së juristëve kalatë mund të sulmohen me katapultë edhe nëse ka gra e fëmijë brenda. Imam esh-Shafi'i thotë: "Kjo ka qenë poashtu praktikë e muslimanëve dhe e selefëve nga sahabët e Muhammedit salAllahu alejhi ue selem, në lidhje me kalatë e armikut dhe nuk na është raportuar se ndonjëri prej tyre ndaloi së qëlluari kalanë me katapultë apo armë tjera vetëm se brenda saj kishte gra apo fëmijë apo të tjerë që nuk lejohet të vriten." Dhe Imam Ahmedi thotë: "A nuk është lufta ndaj romakëve pos bejat?"

Ka qenë praktika e Profetit të Allahut salAllahu alejhi ue selem në betejat e tij të sulmonte popullatën kafire edhe nëse vriteshin pa qëllim gra dhe fëmijë; ka qenë praktikë e katër Halifeve, Umejadëve, Abasidëve, Ejubidëve, muslimanëve të Spanjës dhe e Memlukëve në luftërat e tyre të sulmonin romakët me metodën bejat dhe të përdorin katapultën kundër tyre; dhe ka qenë praktikë e Otomanëve të përdorin artileri në rrethimet e tyre ndaj qyteteve të armikut. Pra, a mund t'i hudhim 1400 vjet metoda lufte nga dritarja dhe të shpikim rregulla të reja e të padrejta për xhihadin tonë? Ajo çka muslimanët nuk bënë është t'i vrasin qëllimisht apo pas dorëzimit dhe zënies rob. Sot ka nevojë për një kuptim të shëndoshë të kësaj çështjeje në mënyrë që mos ta kufizojmë xhihadin dhe mos t'i vëmë vëllezërit tanë në rrezik duke i ndaluar të sulmojnë caqe të arritshme vetëm se rrezikohet jeta e joluftuesve, dhe t'i lejojmë të sulmojnë vetëm caqet ushtarake të cilat janë mirë të mbrojtura.

Forma të operacioneve të lejuara sipas dëshmive të lartpërmendura:

Përdorimi i eksplozivëve në zona të populluara të vendeve që janë në luftë me muslimanët është i lejuar. Mjetet shpërthyese kanë efekt të ngjashëm me katapultën. Gjylet e katapultave ishin ose prej guri të cilët kur binin vrisnin me anë të përplasjes së tyre ose me shrapnel apo me material ndezës që vriste me djegie. Disa dijetarë i kanë barazuar eksplozivët me përdorimin e zjarrit kundër armikut, gjë që nuk është shumë e saktë.[14] Është e vërtetë që eksplozivët shkaktojnë temperatura të larta por numri më i madh i vdekjeve prej tyre shkaktohet nga shrapneli (copëza metali) apo nga vala përplasëse e shpërthimit. Nxehtësia e shpërthimit shkakton numrin më të vogël të viktimave. Ky është rasti me shumicën e materieve eksplozive. Por nëse vdekjet shkaktohen qoftë nga nxehtësia qoftë nga shrapneli,

14 Dijetarët këtu përdorin dëshmi të sakta nga Profeti alejhi selam ku ndalohet përdorimi i zjarrit për t'i dënuar kafirat.

eksplozivët mbeten të ngjashëm në legjislacion me katapultën.

Përdorimi i armëve të zjarrit në operacione sikurse ai i Mumbait, ku për cak është popullata e përgjithshme, lejohet dhe është i ngjashëm me metodën bejat të luftës e përmendur më sipër. Qitësi mund të qëllojë kah turmat por t'i shmanget ekzekutimit të grave dhe fëmijëve kur caku është i qartë.

Përdorimi i helmeve ose armëve kimike dhe biologjike kundër qendrave të populluara është i lejuar dhe shumë i rekomanduar për shkak të efektit të madh që ka tek armiku. Në lidhje me rëndësinë dhe lejueshmërinë e armëve të tilla, dijetarët klasikë kanë thënë:

Imam el-Mauardi: "Profeti i Allahut salAllahu alejhi ue selem përdori katapultën kundër et-Taif kur e rrethoi atë pas çlirimit të Mekkes. Lejohet të sulmohet armiku (në vendbanimet e tyre, qytete ose fshatra) në befasi, sikurse Profeti salAllahu alejhi ue selem bëri me Beni el-Mustelak, dhe lejohet të sulmohen gjatë natës dhe t'u vihet zjarri shtëpive të tyre dhe të hudhet zjarr, gjarpërinj apo akrepa, të shemben shtëpitë duke qenë banorët e tyre brenda, të përmbyten me ujë, t'u ndërpritet uji që të vdesin nga etja, dhe të bëhet ç'është e mundur në mënyrë që ata të shkatërrohen pa u ndalur nga frika se mund të vriten gra dhe fëmijë. Profeti i Allahut salAllahu alejhi ue selem nuk ndaloi sulmet ndaj Beni el-Mustelak apo et-Taif për shkak të grave dhe fëmijëve. Udhëzimi i Profetit salAllahu alejhi ue selem për të mos vrarë gra dhe fëmijë ka për qëllim ekzekutimin e qëllimshëm të tyre; si dhe kur zihen robër nuk duhet të vriten. Mirëpo kur janë banorë të Darul Harb, është hallall të sulmohen dhe vendimi për ta është i njëjtë sikurse për burrat e tyre."[15]

Imam es-Serhasi (dijetar hanefi) citon Muhammed ibn el-Hasen nga Sherh es-Sajr el-Kebir: "U lejohet muslimanëve të djegin kalatë e kafirave me zjarr, t'i përmbytin ato me ujë, ose të hudhet gjak, fekale apo helm në ujin e tyre për ta helmuar atë pasi Allahu na ka urdhëruar t'i mposhtim dhe t'ua thejmë fuqinë dhe të gjitha metodat e luftës që i përmendëm që çojnë deri tek dobësimi i armikut është përmbushje e urdhërit të Allahut dhe kjo nuk është mosbindje ndaj Tij. E gjithë kjo e dëmton armikun dhe është një mënyrë për të marrë shpërblim. Allahu thotë: “**dhe nuk arrijnë kundër armikut çkado qoftë (mbytje, robërim të tyre ose ngadhënjim mbi ta), vetëm se të gjitha ato do t'u evidentohen atyre si vepër e mirë (shpërblyese)**” [Teube 9:120]. Asnjëra nga metodat e lartpërmendura nuk ndalohen nëse në mesin e armikut ka edhe robër muslimanë të luftës, persona që kanë marrëveshje për paqe me muslimanët, të ri apo të moshuar, burra po gra edhe nëse e dimë këtë, sepse nuk ka rrugëdalje tjetër dhe në të njëjtën kohë e përmbushim urdhërin e nënshtrimit të kafirave dhe çdo gjë që nuk mund të shmanget është e falur."

Imam Ibn Farhun (dijetar maliki): “Armiku luftohet në çdo mënyrë , dhe me zjarr nëse nuk ka mënyrë tjetër dhe jemi të rrezikuar nga ta. Nëse nuk ndihemi të rrezikuar prej armikut atëherë ka dy mendime. [...] Nuk është e diskutueshme se lejohet t'i sulmojmë anijet dhe kalatë e tyre me katapultë edhe nëse ka muslimanë brenda tyre."[16]

Imam el-Harshi (dijetar maliki): "Lejohet të luftohet armiku me të gjitha format e luftës nëse nuk u përgjigjen thirrjeve tona. Lejohet t'u ndërpritet ujësjellësi dhe të lihen të vdesin nga etja, të lëshohet ujë mbi ta, të mbyten në ujë sipas mendimit të famshëm, ose të vriten me armë si goditje me

15 El-Haui el-Kebir.
16 Tebsirat el-Hukam.

shpatë, shtizë, gjyle nga katapulta apo armë tjera të luftës."[17]

Imam esh-Shafi'i: "Nëse armiku mbrohet në një mal, kala, hendek, me pemë me gjemba apo me forma tjera lejohet të sulmohen me katapultë, zjarr, akrepa, gjarpërinj dhe çdo gjë që i dëmton. Lejohet të përmbyten me ujë, apo të lihen të ngecin në baltë, edhe nëse ka apo jo në mesin e tyre gra, fëmijë dhe priftërinj sepse Darul Harb (vendi i luftës) nuk mbrohet me islam apo me kontratë për paqe. Gjithashtu është e pranueshme të digjen pemët me fruta dhe pemë tjera, të shkatërrohen ndërtesat e tyre dhe çdo pronësi e tyre që nuk ka shpirt."[18]

Imam el-Bahuti (dijetar hanbeli): "Lejohet të sulmohen kafirat me zjarr, gjarpërinj, akrepa, të mbushen tunelet e tyre me tym, të lëshohet ujë mbi ta që të përmbyten, të shkatërrohen kalatë dhe ndërtesat e tyre. Por nëse kemi mundësi t'i mposhtim pa përdorimin e zjarrit, atëherë zjarri nuk duhet përdorur."[19]

Imam esh-Sheukani: "Allahu na ka urdhëruar t'i vrasim kafirat pa përmendur metodat e vrasjes. Allahu nuk na urdhëroi ta bëjmë këtë e mos ta bëjmë atë. Prandaj nuk ka ndalesë në vrasjen e tyre me çfarëdo metode qoftë me gjuajtje, goditje me thikë, përmbytje, rrëzim të ndërtesave mbi ta apo hudhje nga lartësia."[20]

Këto deklarata të dijetarëve na tregojnë se lejohet të përdorim helm dhe metoda tjera të vrasjes në masë kundër kafirave të cilët janë në luftë me ne. Përveç kësaj, ka dhe shumë detaje tjera me rëndësi për lexuesin.

Popullatat e kombeve që janë në luftë me muslimanët dhe veçanërisht ata që janë në krye sikurse SHBA, Britania dhe Franca duhet të sulmohen nga muxhahidat në operacione me eksplozivë, helm, armë zjarri dhe me të gjitha metodat tjera që e dëmtojnë armikun në masë të madhe dhe kjo është nga veprat më të mëdha me të cilat muslimani mund ta adhurojë Allahun në këtë ditë dhe kohë.

Shkroi: Shejh Enwer el Awlaki

Marrë nga revista Inspire Nr. 8

Përktheu dhe përshtati: INFORM

17 Sherh Halil.
18 El-Umm.
19 Keshf el-Kina.
20 Es-Sajl el-Xherar.